

Tot plegat va fer un viratge important el 2007, quan uns enigmàtics “Nuevos Usuarios” van aportar 700.000 euros de la seua butxaca per tal de posar el seu granàs d’arena a fi i efecte d’enllestir el reg per goteig i, és clar, tenir drets sobre una part de l’aigua que hi arribaria. El 2008 van ser una mica menys generosos, però van posar-hi 400.000 euros més. Qui eren, aquests “Nuevos Usuarios”? Els empresaris que aspiren a construir als PAI de l’Algar i la Serreta.

Vuit regants van adreçar-se el 2009 a la comunitat general per saber per què no s’acabaven les obres del reg per goteig, i els van contestar que els “Nuevos Usuarios” havien tancat l’aixeta. Encara més: van dir-los que, si aquests no hi posaven més diners de les seues butxaques, de reg per goteig no n’hi hauria. És l’únic municipi de la comarca en què no s’ha aplicat aquest sistema.

Els regants pensen que l’objectiu del consistori, per a desencallar el cas, és explotar al màxim els pous d’aigua neta de la població —ni que siga expropiant-los— i, paral·lelament, construir una infraestructura que faça pujar l’aigua bruta de Benidorm cap als camps de la Nucua. Un projecte costós que podria comptar novament amb la complicitat dels empresaris interessats, sempre, és clar, que els garantequen l’ús i gaudi de l’aigua que sí que podrien redireccionar cap a les urbanitzacions programades.

Alguns dels regants que han aixecat la veu pels retards i el secretisme que emana de la comunitat general ho han fet ara, a través de Veïns de la Nucua. Un d’ells, llaurador de llarga trajectòria, assegura que gent que abans el saludava pel carrer ara no el saluden.

I no s’acaba en aquest punt la mala maror per l’aigua. Aqualia, la concessionària del servei d’aigua potable, ha rebut un toc d’atenció de la comissió d’aigües de la Generalitat Valenciana, que avisa d’un augment de la tarifa d’un 109% superior al de la mitjana del país. Aqualia, en canvi, no ha fet encara la potabilitzadora valorada en dos milions d’euros que va comprometre’s a instal·lar. Quan plou, als nuciers l’aigua els ix rogeta. Massa poc *glamour*, sens dubte, per a un municipi que sembla un plató de televisió i que pensa rebre milers de nous veïns.

La vida dels altres

Han eixit de l’armari. Han pres posició obertament contra les actituds de l’alcalde de la Nucua i avisen que ara el denunciaran pels excessos que ha comès. Juguen amb foc. Els tres regidors de l’oposició al consistori ja n’han rebut les conseqüències: no tenen ni un lloc per a reunir-se.

“Sònia? Exposició de la posició.”
Sònia fa l’exposició.
—I el vostre vot és...?

—Hi votem en contra.

—Secretari, catorze vots a favor i tres en contra.

Als plenaris de la Nucua, no voten a mà alçada. De fet, el grup del PP ni tan sols vota. L’alcalde, Bernabé Cano, evita aquest esforç als tretze regidors del PP amb què completa una majoria absoluta aclaparadora. Escolta les exposicions de l’oposició —abans, una i prou, perquè anava unida; ara, la del PSPV-PSOE, d’una banda, i la del Bloc, d’una altra— i torna a repetir-ho: “Catorze a tres.” De tan dit, ja sembla l’himne local.

I això que a la Nucua, de plenaris, n’hi ha ben poquets. Un cada dos mesos, i es duen a terme a una velocitat fulminant. Són tan vertiginosos i previsibles com les innòcues reunions del Tribunal de les Aigües de València. No hi ha res a debatre, no hi ha periodistes. Ni tan sols hi ha públic, i ací sí que es diferencien de les reunions que cada dijous s’esdevenen davant la Seu del cap i casal.

Són tan accelerats que Sònia Pérez, la regidora del Bloc, un dia va arribar a la sala sis minuts després d’haver començat el plenari i ja votaven el setè punt de l’ordre del dia, proposat per ella i que no van deixar-li defensar. “L’any 2007, parlaves amb la gent del poble i ningú no es creia que algú es presentaria a les eleccions per plantar cara a l’alcalde: ‘Qui hauria de presentar-s’hi?’, et deien. Era una impotència absoluta. Era tan estrany que fins i tot es va esdevenir un fenomen

únic: el PSOE m’oferí d’anar en coalició amb ells i que jo, novella com era, encapçalara la llista”, explica Pérez. El Bloc mai no havia tingut regidors a la Nucua, i ella va anar-hi com a independent. Ara se n’ha deslligat i veu clar que concorrerà als comicis del 2011 com a Bloc.

“Les condicions són molt dolentes, l’alcalde actua com un cacic i totes les famílies li deuen algun favor, però almenys ara hi ha una mica de mobilització”, continua. Sònia Pérez suma motius per a l’esperança i diu també que “fins el 2007, no apareixia cap crítica, a la premsa, i ara sí que et trobes denúncies expresses”. Per mostra, obre una pàgina de *Las Provincias* que parlava d’ella —és de quan aquest diari informava que es presentava amb els socialistes i en què detallava quins eren els seus objectius— i que s’il·lustrava amb una foto de l’alcalde, que no apareixia al text.

El dia que PSPV-PSOE i Bloc presentaren la candidatura unitària, Bernabé Cano programà una *reinauguració* de l’edifici consistorial “en què va venir a dir que a qui no li semblava bé tot allò que ell feia per la Nucua, no mereixia ser nucier”.

Potser per això, els tres regidors que no són del PP no disposen de cap espai propi al consistori. Per bé que l’article 27 del reglament d’organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals preveu que “els diversos grups polítics disposaran en la seu [del consistori] d’un despatx o local per a reunir-se de manera independent i rebre visites dels ciutadans, i el president o membre de la corporació responsable de l’àrea de

PRATS I CAMPS

PRATS I CAMPS

Sònia Pérez Ortuño és la regidora del Bloc a la Nucua. A la dreta, Vicent Santamaria, portaveu socialista, i Nati Lucas, que no és regidora però que també té el carnet del PSPV-PSOE. Els regidors de l'oposició no tenen despatx al consistori ni tampoc secretari de grup, i cobren el mínim possible.

règim interior posarà a disposició seua una infraestructura mínima de mitjans materials i personals”, a la Nucua els regidors aliens al PP són els que menys cobren de la comarca –500 euros per grup i 200 per regidor a l’any, a més de 60 euros per plenari i 40 per cada comissió informativa, que són cada dos mesos, també–, no tenen cap persona alliberada ni cap secretari de grup.

Però no els ve de nou. Durant el mandat passat no van tenir despatx a l’ajuntament fins a travessar-ne l’equador. “I en començar aquest –explica ara Vicent Santamaria, portaveu socialista a la corporació–, l’alcalde ens va dir, textualment, que ens el donaria quan ho creguera convenient.” Quan resten 400 dies per a concloure el seu tercer mandat, encara no ho ha cregut convenient. Santamaria adverteix que “cobrem fins i tot menys que el 2008; amb prou feines paguem l’aigua i la llum de la seu”.

En realitat, el despatx previst per a l’oposició –així, en genèric– no és buit del tot. L’ocupa la funcionària Ángeles Cano Ivorra [vegeu requadre de la pàgina 35], ex-encarregada de personal que ha estat més d’un any de baixa per la depressió que va patir com a conseqüència en simpatitzar amb els socialistes. El

seu germà Jaime, que militava al PP, va ser igualment degradat i després acomiadat –de manera improcedent, amb la retribució corresponent– del consistori. Avui ella resideix a Alacant, a més de 50 quilòmetres de la Nucua. De res no ha servit que els pares d’Ángeles i Jaime sempre hagen estat a l’òrbita del PP. De fet, un ex-treballador del consistori confirma que “la dreta clàssica del poble, no en vol saber res, de Bernabé, els fa paüra el seu entorn mafiós, berlusconista”. “Açò es radicalitzarà i pot acabar de manera dramàtica; al nucli urbà, ja no hi ha vida, la gent hi viu sotmesa”, avisa.

També va ser expulsat de forma improcedent l’antic delineant de l’Ajuntament, i l’alcalde no ha estat pas menys contundent amb algunes persones significades sindicalment, ni que fora a través d’organitzacions properes al PP. I un tècnic urbanista de llarga trajectòria –que emetia informes gens complaents– va passar dos anys fora del despatx, amb una taula i una cadira enmig d’un passadís, a la vista de tothom. El funcionari mantingué la calma i no es rebel·là, i l’alcalde va mirar d’acostar-hi posicions, amb ofertes temptadores, però ell no les va admetre. Ara és desterrat al magatzem municipal: gelat a l’hivern i sufocant a

l’estiu. Un policia local, en canvi, no va suportar la pressió, va fer les maletes i avui treballa a Altea.

La negativa a cedir un despatx als regidors s’estén a l’hora de demanar les instal·lacions públiques que té el municipi per fer-hi trobades amb els veïns. Si l’oposició vol reunir-se en un centre social –per comunicar-se amb els veïns de la zona–, el consistori els en deixa un a la part oposada. Cano no vol que el missatge de l’oposició arribe a les urbanitzacions, on es fonamenta una bona part de l’èxit del PP nucier.

En campanya. Si la propaganda hi abunda, durant la campanya es multiplica. Desenes de treballadors del consistori es posen una samarreta amb el nom de l’alcalde i demanen el vot al carrer. Algú que no va voler fer de *cheerleader* van desplaçar-lo. El PP emet un vídeo en diversos idiomes que acaba amb Cano i la seua família demanant el vot.

El dia D, a cada col·legi hi havia dos interventors i deu apoderats. “Feien por, de tants com eren”, s’escandalitza Sònia Pérez. “N’hi havia a la porta, a la taula de les paperetes, al costat de la cabina, al costat de la llista del cens...” La prèvia no havia estat pas menys agressiva. La

L'eurodiputada Margret Auken –de roig– amb alguns representants de Veïns de la Nucia.

Nucia anava plena de cartells del PP amb el somriure de Cano. La Junta Electoral de Zona (JEZ) obligà el PP a retirar-ne una part –“l'accés al poble semblava els Camps Elisis el dia que hi entrà Hitler”, comenta un jove– perquè excedia el límit legal d'un cartell cada quatre fanals. No van fer-ho fins més deu dies després.

La JEZ també va anul·lar alguna de les cinquanta inauguracions fetes poc abans dels comicis del 2007: la de l'auditori de Les Nits, la junta va titllar-la d'“atac a la lliure i igual concurrència de les diverses formacions polítiques”. En aquest cas, entre més, Cano –rebatejat *Inaugurador*– va eliminar la paraula *inauguració* i va substituir-la per la fórmula *visita i funcionament*. Amb còctel i tot de gent, però *visita i funcionament*.

L'alcalde retira el gual a qui li ve de gust, i ha precintat la casa d'un opositor

L'enigma Esquerra Unida. Cap dels 18 membres de la llista local d'EUPV no hi resideix. Cap no va votar a la Nucia i ningú no els va veure fent campanya. En canvi, sí que hi havia cartells de la formació. Des del 1995, que el partit no hi obté acta de regidor. El 1999 van reunir 95 paperetes, el 2003 no s'hi va presentar cap llista, i el 2007, de manera inesperada i a última hora, se'n va registrar

una de plenament forana. N'hi ha que asseguren haver vist, la primera nit de l'última campanya, joves del PP penjant cartells d'EUPV. La jugada –que erosió encara més una oposició malmesa– va comptar amb l'ajuda inestimable de Miguel Cano, mà dreta de l'alcalde i assessor urbanístic ja desaparegut. El cunyat, Jacinto Gallego, és el secretari de CCOO a Benidorm i sembla que hi feu de pont. Els 195 vots que el 2007 va recollir la llista d'EUPV –un 2,55%– van impedir que l'oposició disposara d'un regidor més i no van servir –era previsible– perquè aquesta formació se n'apuntara cap. Gent que havia format part de les candidatures locals d'EUPV ha acabat a les files del PP.

Agència de col·locació. En relació amb la mida de la Nucia, la xarxa clientelar és enorme. Prop de 300 persones treballen per a l'Ajuntament directament o indirectament: al consistori mateix, a la guarderia, al polisportiu, a l'asil, al centre de salut, a empreses concessionàries com ara Citelum Ibérica, Aqualia o Fobesa... Fa catorze anys que no es convoca cap oposició pública: només per ser interí. Les feines s'atorgaven a la junta de govern, i si mai se n'oferia cap, no es publicava al *Butlletí Oficial de la Província*: únicament en una paret mig amagada del consistori.

L'alcalde retira els guals permanents a qui li ve de gust –en un cas, el TSJ valencià decretà la nul·litat de la mesura per la “completa indefensió” de l'afectat–, ha precintat la casa del secretari d'Organització socialista, Daniel Asensio, que acabava de publicar un recull de les notícies *Gürtel* que afectaven Cano –feia dos

anys que Asensio residia a l'habitatge i mai no li havien comunicat cap irregularitat– i recentment ha anat més enllà: ha instal·lat un parc infantil a la servitud d'una llar propietat d'un desafecte. La víctima ha d'avisar la policia cada vegada que vol eixir de casa.

Traca final. Farts de tot plegat, prop de dos centenars de residents s'han aplegat

sota la marca Veïns de la Nucia. La belga Marie Schorreels n'és la presidenta, i anuncia que “lluitem per un poble en què puguem viure junts sense por d'expressar-nos, en què es respecte l'individu, la seua opinió, el seu negoci, la seua propietat, la identitat i les seues idees”, a més de desitjar “un desenvolupament sostenible, sense corrupció”. A parer seu, els 700.000 metres quadrats lliurats per l'ajuntament en quinze permutes els han fet “perdre patrimoni públic”. Avisen que denunciaran l'alcalde i l'equip de govern i no cessaran fins que no “es retorne a la Nucia tot el patrimoni presumptament espoliat”. Fa dies que Schorreels sent trets a la porta de casa. Uns joves practiquen la caça al davant. Atemorida en veure plom de les bales al jardí –que entén com a amenaça– ha telefonat a la policia local, que li ha dit que no isca de casa, que és la temporada de caça.

Juan Agustín Ferrer, propietari de la fàbrica local de formatges JFS –premiada pel Ministeri d'Agricultura el 2003– i membre de l'associació, va presentar un recurs contra l'ajuntament en disconformitat amb les taxacions fetes al PAI de la Serreta. Deu minuts més tard van telefonar al seu fill, voluntari al polisportiu, perquè no hi tornara més. D'aleshores ençà, l'ajuntament li ha retirat el gual de càrrega i descàrrega, controla primmradament els abocaments de la fàbrica i l'ha instat a adquirir un cabalímetre sobredimensionat, cosa a què s'ha negat.

Nati Lucas, membre de Veïns de la Nucia i alhora militant socialista, afegeix que els companys de partit han vist com els seus fills no eren admesos a l'escola d'estiu municipal, tot i trobar-se en una situació econòmica més precària. Lucas explica que el consistori ha retornat compres que s'havien fet en comerços que no agraden a l'alcalde, que, per festes, és l'encarregat de recollir una a una les dames i la reina. L'any passat va passar de llarg en un cas, el d'una xiqueta de 14 anys filla d'una persona que havia presentat un recurs contenciós-administratiu pel PAI de la Serreta.

Per acabar, tots tres es mostren incòmodes per l'abundància de càmeres a la població. Les dels centres socials, per exemple, són controlades, diuen, per joves sense llicència de policia. “Què en fan, de les cintes? Qui les supervisa? En aquests centres, la gent hi vota!”

Bernabé Cano, en directe: discursos de consum intern

Als zaplanistes Diego Such i José Joaquín Ripoll, els ha etzibat “càncer” i “dictador”, respectivament. A la regidora del Bloc, Sònia Pérez, “cèl·lula talibana”. A la teràpia de grup que cada poc convoca al Sindicat, la vella seu local de la CNT, Bernabé Cano exorcitza els seus mals. És amb mi o contra mi, ras i curt. EL TEMPS ha tingut accés a un seguit d'enregistraments fefaents del maniqueisme de l'alcalde nucler (hem traduït els discursos –monolingües en castellà– al català, però literals).

Un dia parla de dues funcionàries –contractades a l'època socialista– que tenen baixa laboral, i compta els dies que acumulen fora de la feina. L'una, Ángela Cano Ivorra, és “una de les que més mal ens vol fer”. Curiosament, ocupa el despatx que hauria de tenir l'oposició a l'edifici consistorial. “Creieu que això és possible?”, es demana. “Els treballadors nostres, que no falla ningú, que treballen, que compleixen, que s'esforcen... Aquests són contractes il·legals, els hem apanyat! Però a aquesta gent, que els van contractar ells i que fa tant de temps que tenen la baixa, se'ls permet tot!”, es respon en un monòleg absolut. “Els nostres sí que reneixen”, conclou.

Una altra volta critica els diaris *Información*, *El País* i *Levante*, que “més que diaris, són fullets que fan propaganda per al partit socialista; no informen, no els interessa, i quan no saltres hem fet alguna conferència de premsa –jo ho he vist–, no recullen absolutament res de res, però res de res! Perquè no els interessa. Els interessa de crear dubtes, mirar de crear problemes...”

Ara toca lamentar-se de no poder practicar el nepotisme:

“Una cosa important que volia comentar-vos, i és el tema de la feina. Sé que ens trobem en una etapa molt dolenta. Que, desgraciadament, el nombre de desocupats continua creixent arreu, i a la Nucua, també. Actualment a la Nucua som al voltant de 800 desocupats, xifra històrica per a la Nucua... I que molta gent, sobretot gent afí –afiliats, simpatitzants, etc.–, doncs, com és lògic, tots tenen preocupacions per la feina i molts vénen a parlar amb mi, i uns altres tenen la intenció de venir. A mi m'agradaria –a mi i a tots els regidors, i a tots els qui som ací–, tant de bo poguera, des de l'Ajuntament, contractar tothom que necessita feina, però, com comprendreu, és impossible. Impossibile, impossible... N'hi ha que, quan parlen amb mi, em diuen que ‘no, perquè sempre hi ha una trampa, sempre es pot fer alguna cosa, sempre...’ No, no,

és impossible. La plantilla de l'ajuntament, aquest 2009, no augmentarà ni una plaça i, per tant, jo parlaré amb tothom que vulga parlar amb mi, però és molt difícil d'aconseguir una feina. Crec que és important de comentar-ho perquè jo sempre dic que als primers a què em dec és als afiliats, i per això us vull transmetre tot açò. És un missatge de preocupació per part meua, perquè em preocupa no poder ajudar aquells que en aquest moment em necessiten, però és que no puc, no puc... Tant de bo poguérem ampliar la plantilla en 200 treballadors... És... És impossible. A més d'açò, també us he de dir que ja pressupostàriament és impossible, però vull que sapiguen també que, a l'últim pressupost de l'estat, el senyor Rodríguez Zapatero signà una ordre ministerial que blocava les plantilles dels ajuntaments, impedia que augmentaren les plantilles dels ajuntaments, i en aquesta ordre ministerial es

deia també que, de cada tres persones jubilades, tan sols se'n substituïra una. Si la situació és complicada, el senyor Zapatero encara ens ho dificulta. Això també era un tema que volia comentar-vos, perquè desgraciadament em preocupa moltíssim, i avui us he de dir la veritat: últimament, la majoria –per no dir que gairebé el cent per cent– de les cites que em demanen per parlar amb mi a l'Ajuntament estan relacionades totes amb temes de feina. Pràcticament problemes d'allò que és l'ajuntament,

del funcionament, per sort no n'hi ha cap ni un... Gairebé totes les cites... I jo ho passe malament, ho passe malament, perquè jo voldria ajudar tothom. Però això és impossible.”

Finalment, avisa que pressionarà els empresaris desafectes:

“I què farem? Actuar! I les empreses molestes del poble, del nuclí, se n'hauran d'eixir. És clar que sí! Se n'hauran d'eixir. O no? És clar... Si apliquem la llei, apliquem-la al cent per cent i fil per randa. Al cent per cent. I sobretot després, quan t'assabentes que –i això ja és l'hòstia!– que els pamflets aquests del PSOE i de no sé què tenen ajuda econòmica de gent d'ací, del poble... I a la campanya del PSOE, n'hi van haver que van donar diners al PSOE per tal de finançar el PSOE, com van ser els amos de la fàbrica de formatges, o com va ser Miguel el farmacèutic, Miguel Cano, el de la farmàcia... És gent que no vol que governem i finança, i ajuda, i és bo que ho sapiguen... És bo que ho sapiguen. Sabeu perfectament que a la farmàcia de Miguel Cano van a mort contra nostre, i volen que ens n'anem... No que perdem les eleccions, que ens n'anem del poble! Sí, sí, sí... Així és, així de dur és.

Conegut com el Sindicat, aquest local va ser seu de la CNT. Avui Cano hi fa les seues proclames.

“La STASI era una broma, si la comparem amb el control policíac que fa aquest home, és com si s'haguera tornat boig”, resumeix una persona d'edat avançada

que vota el PP, a qui la situació creada li recorda el film *La vida dels altres*.

“Amb el problema afegit que, en aquest cas, no hi ha el bo de la pel·lícula que

vindrà a salvar-te”, rebla, alhora que els ulls esdevenen vidres esquerdatos. A la ment ha de tenir la Nucua de fa deu o vint anys. La Nucua sense Bernabé Cano.